

Mircea Eliade,
desen de Victor Ion Popa

„Ce trebuie să fac:

1. Să-mi pregătesc zilnic lecțiile, ca să cunosc concepțiile didactice și să pot să le combat.
2. Să citesc în fiecare zi o carte românească sau să încep, să continui alta. Critica se impune.
3. Să traduc în fiecare zi o pagină din volumul *Die gluckene Glocke* și să notez cuvintele și cinci numere din *Manualul didactic*. Când am lecții la germană a doua zi, nu se face nimic la aceasta.
4. Să învăț în fiecare zi dimineață trei cuvinte franțuzești, dar să le învăț.
5. Să scriu în fiecare zi cel puțin zece pagini, literatură sau știință. Și transcrisul se socotește.
6. Să nu neglijez laboratorul, pianul și fanfara.
7. Tot timpul liber să mi-l petrec printre cărți sau animale. Să nu pierd nici o secundă cu fleacuri. Gimnastică nu trebuie să fac decât seara și la școală.
8. Să citesc, înainte de a mă culca, câte o pagină de educație.

Așa să m-ajute voința!

Mircea”

NOTĂ: Mircea Eliade nu împlinise 15 ani când și-a impus programul citat (dintr-un caiet cu însemnări)

Luați exemplu !

**Cum îl „nemurim” pe
Eminescu**

Nu doar spiritualitatea românească omagiază în fiecare an, la 15 ianuarie, pe cel apreciat drept „omul deplin al culturii românești” ci și întreaga suflare a Liceului nostru, căci Mihai Eminescu este *Patronul spiritual* al instituției noastre încă din 1993.

Cu prilejul **Zilelor Liceului** organizate în luna ianuarie a fiecărui an, Eminescu este omagiat prin cuvinte, sunet și culoare înmănușiate în programe bogate și diversificate de la an la an. De-a lungul timpului acestea au cuprins expoziții de: carte, fotodocumente, grafică și pictură pe diferite teme, fotografii etc., recitaluri de poezie și de cântece pe versuri eminesciene. S-au desfășurat sesiuni de comunicări și eseuri, realizate de elevi și profesori, organizate pe secțiuni determinate de conținutul lucrărilor. Au avut loc concursuri și întreceri sportive.

Dar cel mai remarcabil moment al șirului de activități este considerat cel desfășurat sub auspiciile **Societății Culturale a Profesorilor și Elevilor**, care funcționează deja de 12 ani, și anume **Colocviile revistei „Orizonturi noi”**, aflate în acest an la a V^a ediție. Însemnătatea Colocviilor decurge atât din interesul determinat de temele propuse spre dezbatere cât mai ales din faptul că ne prilejuiesc întâlniri cu oameni de seamă pentru cultura băcăuană, precum prof.dr.Alexandru Artimon, prof.dr. Ioan Mitrea, conf.dr. Constantin Călin, conf.dr. Ioan Dănilă, prof. Eugen Șendrea, ș.a.

Zilele Liceului înseamnă și **Zilele porților deschise** pentru toți cei care vor să ne cunoască și să-și continue studiile după terminarea gimnaziului într-o școală de elită.

Prof. Silvia Chesaru

- Revistă a Societății Culturale a Elevilor și Profesorilor din Liceul „Mihai Eminescu” -

ORIZONTURI NOI

Bacău

Profesor coordonator: Silvia Chesaru
Colectivul de redacție:
Redactor șef: Ioana Ivan, a XI a D
Literatură: Maria Argint, a XI a D
Reportaj: Ana Groza a X a B
Tehnoredactare: prof. Gabriela Trofin
www.meb.ro

ISSN 1582-7089

Comitetul de conducere:
Director: prof. Mihaela Dughiri
Director adjunct: prof. Gabriela Toma

ORIZONTURI NOI

Teologia ortodoxă și Mircea Eliade

Aș începe această scriere prin redarea integrală a unui articol de o rară profunzime teologică și în spiritul autentic al Ortodoxiei care, dacă ar putea fi separat de omul Eliade și de o parte din literatura scrisă, ne-ar conduce către o personalitate însemnată a creștinismului românesc. Fac această prezentare pentru a arăta antinomia scrierilor eliadești și spiritul critic pe care trebuie să-l avem ca cititori, din perspectiva valorilor morale creștine, deși personalitatea sa, (de trei ori nominalizat la Premiul Nobel pentru literatură), tinde să ne copleșească:

“E nevoie de o serie întreaga de experiențe sufletești pentru a căpăta acea stare de spirit care e ortodoxia. Conștiința, funcționând pe toate planurile și cu toate ramificațiile, își găsește firesc echilibrul în ortodoxie. Nu trebuie să precipităm “convertirea”. Ea se va împlini, așa cum înfloresc pomii - când sufletul se va fi îmbogățit îndeajuns, suferind îndeajuns. Ortodoxia e, pentru noi, Creștinismul autentic, care trebuie actualizat în proaspete și calde fapte sufletești. Trebuie să fim creștini - pentru a găsi un sens vieții, sens care să întreacă simpla umanitate, și să cuprindă din acel suc al metafizicii, care singur ne orientează. Creștinismul ne luminează o axă centrală în Univers și în noi înșine. Acele conștiințe care trăiesc efectiv o viață sufletească, nu pot îndepărta altfel sentimentul tragic al existenței decât prin creștinism. În dreapta și în stânga nu e decât gol. Alunecăm în gol, și sfârșim roși de disperare, chinuți de o problematică filosofică greșit pusă, sau oprindu-ne pe poziții sceptice, sau evadând într-un păgânism senzual care nu poate dăruii nici măcar uitarea. Firește, vorbesc aici despre acele puține conștiințe de elită, care înțeleg să-și valorifice viața și să o viețuiască după un tâlc metafizic. Conștiințe care sufereau tragica izolare în fața unui Destin orb - înainte de Hristos. Dar Hristos a coborât asupra omenirii mântuirea. Apariția Lui înseamnă pentru noi axa centrală, nucleul de viață, de elan, de dragoste, de creație. Hristos dovedește realitatea transcendentului și posibilitatea de a-l ajunge prin experiența religioasă. Omul nu mai e singur cu soarta. Creștinul înțelege viața - fapt de o considerabilă însemnătate, ce întrece cu mult comorile științei și ale filosofiei! Creștinismul stăpânește sensul vieții - care nu e un sens tragic. Sau, în orice caz, de un tragic omenesc. Să lămurim. Înțelegeți tragicul insurmontabil al greului - singur în fața unui destin irațional, imoral, străin? Tragicul creștin e altul: neputința de a rămâne întotdeauna creștin, dualismul carne-duh, slăbiciunea care îl târăște - și e bine să-l târască - în viața păgână, senzuală. Tragicul vieții creștine e fecund. Pentru ca pe acest dualism dureros

Carne - Duh întemeiază cel mai mare bine al umanității: personalitatea. Eu cred că numai un creștin poate avea o personalitate, care, pentru mine, înseamnă: echilibrarea într-o sinteză originală a celor două tendințe potrivnice. Viața creștină înseamnă siguranța valorii sufletești și a permanenței acestei valori. Așadar optimism, încredere, drum-drept, rodnicie. Și cu toate acestea, astăzi nu oricine poate ajunge ortodox. Sunt cauze multe care împiedică cunoașterea imediată și intimă a faptului creștin. A trecut - între noi și acele fericite prime secole după Iisus - istoria. Au trecut, deci, formații spirituale care au barat drumul scurt către ortodoxie. Dacă voim să rămânem sinceri până la urma, trebuie să mărturisim: acei dintre ortodocși care au dus o viață lipsită de neliniști și experiențe lăuntrice, nu sunt adevărați ortodocși. Cred, poate; dar nu știu ce să creadă și nu cunosc prețuirea credinței, când sufletul se întoarce de pe pustiiile învățăturilor lumesti. Așadar, noi, cei tineri - vom ajunge, nu ne interesează când, creștini ortodocși. Nu va lipsi nici unul, dintre acei care au gustat sensul metafizic al vieții. Acum - nu am ajuns. Dar știm că vom ajunge. Nu ne e teamă să greșim, pășind alături de drum. Pentru că știm că există un drum drept, care ne e merit. De altfel, ceea ce e frumos în noi e faptul căutării. Noi căutăm - și suferim pentru aceasta - ceea ce alții se mulțumeau a primi de la preoți, nu întotdeauna de ispravă, și uitau apoi într-un fund de suflet. Noi voim un creștinism efectiv - adică rezultatul unei experiențe, proaspăt, greu de sensuri, cald de viață, strălucitor de daruri. Care să ne prefacă, să ne facă din oameni - oameni de ai lui Dumnezeu, adică suflete în trupuri, suflete ce caută să asimileze și să răspândească valori Dumnezeiești în lumea valorilor bestiale sau, rareori, a valorilor omenești. Ortodoxia ne silește să renunțăm la o parte din viață? Ortodoxia nu ne silește nimic. Faptele pe care le facem sub înrăurirea ei sunt fapte firești, care nu ne mutilează viața - pentru că viziunea acestei vieți e schimbată. Un ortodox poate fi ascet sau păcătos. Ce însemnătate poate avea faptul acesta? Experiența religioasă, dragostea către Hristos - rămâne aceeași. Așadar, orice drum ar apuca, o conștiință contemporană ajunge la creștinismul ortodox. Poate lucrul acesta se va împlini târziu, spre sfârșit de viață tristă. Dar se va împlini. Și el va fi luminarea de pe urmă. Care, la unii, se va rosti: Cred într-unul Dumnezeu. Iar la alții va transfigura viața, făcând-o rodnică, adâncind-o, lărgind-o și exaltând-o până la proporții de vis. Iar la alții, luminarea va aduce hotărârea renunțării la viață. Renunțarea eroică, pe care toți trebuie să-o jinduim, și către care nu se înalță decât personalitățile autentice și crunt încercate în lume.” (Mircea Eliade - “Profetism Romanescu”, 12 noiembrie 1927)

Pornind discuția din perspectiva de istoric al religiilor, Mircea Eliade, nu este chiar o referință în domeniu, fără însă a avea o operă de neglijat

Continuare în pagina 4. .

ORIZONTURI NOI

J.M. Velasco, cunoscut autor de istorie a religiilor, afirmă în Teologie de Istoria Religiilor: "Mircea Eliade este istoric al religiilor. Opera sa nu este teologică și nu poate fi utilizată în scopuri apologetice de vreuna din confesiuni. De origine creștin ortodox, el este extraordinar de discret în aluziile la poziția religioasă personală". Cu toate acestea Nichifor Crainic critică aspru opera de istorie a religiilor a lui Eliade și, fără a subscrie, redau câteva din părerile scriitorului: "erudit în obscuritățile sibiline din descântecele tuturor babelor de pe glob", "satelit al lui Nae Ionescu, astru fără lumină proprie", "sexolog maniac", "pornograf maniac". În continuare același Nichifor Crainic afirma despre Eliade: "M.E. nu are nici un aport personal. El e o prodigioasă apariție livrescă. A devorat tot ce a găsit prin biblioteci despre superstițiile omenirii primitive și acest conglomerat îl trece în cărți proprii care fie că se numesc Istoria religiilor, Yoga, Mitul eternei reînnoțiri sau Făurari și alchimiști (această din urmă lucrare având în edițiile franceză și engleză ilustrații cu stranii reproduceri pornografice scoase din alchimia medievală); toate au același conținut acumulat și interpretat cu o perseverență demonică în sensul unui sexualism universal. M. E. e un sexolog maniac. Maniac fiindcă este obsedat de una și aceeași temă, fortificată mereu cu aberații culese din superstițiile preistorice ale omenirii, pentru a clădi pe temeiul lor o vedenie pansexuală a universului. Aderând la aceasta vedenie, el refuză să o numească primitivă, calificând-o mai prestigios cu termenul de arhaică". Continuând pe aceeași idee Nichifor Crainic spune: "Pentru a-și demonstra această teză (anume că tot universul e rodul unui pansexualism, - freudism înainte de Freud - , care se reflectă ca arhetip cosmogonic în pansexualismul terestru) Mircea Eliade îngâmădește cu o erudiție mai mult decât normală toate aberațiile erotomaniei culese care vorbesc despre practicile și riturile obscene chineze, hinduse, arabe, egiptene, eline și medieval-europene, inserate în milionimi de citate". Teologul român care a avut tăria de a se împotrivi cu vehemență, și oarecum contra opiniilor generale, scrie la referințele despre yoga ale lui Eliade "e un capitol uluitor de detalii scabroase, în care cu o plăcere nestăpânită, dă lista numelor proprii în toate dialectele orientale ale organelor și acțiunilor erotice naturale și mai ales contra firii... aceasta nomenclatură anatomică de dicționar obscen nu dovedește decât gustul morbid al autorului". Îmi amintesc de vremea în care am citit cartea Romanul adolescentului miop care, deși deschide o perspectivă subtilă a problematicei sufletului "chinuit" de adolescență, cu toate tentațiile și îndoielile ei, redă o serie de întâmplări (romanul este autobiografic) apropiate de nefiresc: colegi,

prieteni, profesori dar și vizitele de sâmbătă la bordelul la care autorul, tânărul Eliade, se ducea. Oare cum ar fi răspuns Mircea Eliade astăzi la întrebările tinerilor creștini, cititori ai cărții sale? Păcat însă că nu-și mai poate asuma răspunderea pentru efectele spuselor lui în timp. Este adevărat că Eliade este autorul care citit îți dă o sete de studiu, de lectură dar el îți stârnește și imaginația și în alte situații, îți poate rămâne în minte bordelul cu felinare la poartă. Pe seama literaturii eliadești, o să mă limitez la câteva scrieri și la câteva opinii avizate, având tot respectul pentru valoarea lor literară care, din păcate, nu stă pe același pedestal cu valorile religioase-morale. Dacă operele științifice au fost criticate pentru motiv de pornografie, beletristicii lui Eliade i s-au adus mult mai multe critici. Romanul Isabel și apele diavolului (1930) a provocat tulburări la apariția lui și după aceea, Șerban Cioculescu afirmând: "Nu garantez moralitatea romanului său. De altfel cred că ideea moralității în artă nu se pune. Ideea moralității ar putea fi pusă de spiritualiștii mai mult sau mai puțin mistici și ortodocși de la Gândirea, de unde a purces M.E. Îi las să se adune în conciliu, laic, sau ecumenic, pentru a discuta, sub ocrotirea Sfântului Duh, despre ortodoxia acestui roman". Nichifor Crainic i-a numit romanul lui Eliade "o apologie neobrazată a pederastiei". Marele critic literar G. Călinescu este și el rezervat afirmând că: "romanul e pueril, totuși cu o notă de personalitate de pe acum fixată...Amestecul acesta de sexualitate și aspirație la erudiție, de viață mondenă și esoterism încântă intelectul". Romanul Maitreyi (1933), deși apreciat de majoritatea criticilor este caracterizat de Șerban Cioculescu ca: "...o simfonie a dragostei trupești, o Kamasutra sublimată, chintesentală". De altfel replica scrisă după 42 de ani de către Maitreyi Devi, publicată și în limba română cu titlul Dragostea nu moare, conține o negare a aventurilor nocturne din camera lui Mircea: "Cum m-ai putut compromite în fața lumii - cartea ta a ajuns la 20 de ediții - asta e dragoste?". Formatul creștin al adolescenței m-a determinat să tratez cu dispreț o parte din scrierile lui Eliade dar am descoperit și lucruri de admirat: interesante articole și conferințe radiofonice despre Ortodoxie, nuvela O fotografie veche de 14 ani - "textul poate cel mai profund credincios și ortodox scris vreodată în limba română", excelentul studiu Comentariu la Legenda Meșterului Manole etc. Aș încheia prin cuvintele Sfântului Apostol Pavel care își găsesc aplicare atât la conținutul celor scrise mai sus cât mai ales la discernământul cititorului:

„Toate îmi sunt îngăduite dar nu toate îmi sunt de folos”

Prof. Petru Heisu

B. P. Hasdeu la 100 de ani de la moarte.

Personalitate complexă, unul dintre marii oameni de cultură ai timpului său, cu o impresionantă cuprindere a cunoștințelor și preocupărilor, gânditor profund și original, precum și remarcabil creator de literatură beletristică, Bogdan Petriceicu Hasdeu este unul dintre acele spirite enciclopedice care fac mândria unei culturi naționale. Ca Dimitrie Cantemir înaintea sa și Nicolae Iorga după el, ambii, asemenea lui, personalități remarcabile nu doar pentru viața spirituală a României, ci și pentru cea a Europei, a făcut dovada unor înzestrări și performanțe intelectuale atât de felurite și substanțiale în același timp. Ca urmare a fost membru al *Academiei Române* (1877), al *Societății de Lingvistică* din Paris (1882), al *Academiei de Științe* din Petersburg (1883), al *Academiei* din New York. A fost, de asemenea, membru al *Academiei Regale* din Belgrad, al *Societății Academice* din Sofia, al *Societății Neolingvistice* americane din Baltimore, al *Societății Elenice* din Constantinopole. Iată motive întemeiate pentru atributul călinescian de „geniu universal”.

Dacă spunem că nu i-a rămas aproape nimic străin dintre disciplinele umaniste, de la istorie și filologie la lingvistică și folclor, de la filozofie (o filozofie a culturii) la literatură, înțelegem de ce Mircea Eliade spunea că Hasdeu este „românul cel mai învățat al secolului al XIX-lea”. De altfel, el face parte din categoria oamenilor care se nasc o dată la un secol. Dramatică aspirație de a cuprinde totul în raza minții sale, de a atinge, în fapt, *absolutul* visat de romantici, îl arată stăpânit de setea de monumental, creația sa fiind croită pe planuri gigantice. Ca **europăean**, așa cum apare din vasta sa operă și din relațiile cu unii dintre cei mai mari savanți ai timpului, pe care-i socotea egali și care-i arătau o reală considerație, nu-l încerca în nici un fel complexul de inferioritate că ar aparține unei culturi mici.

B.P. Hasdeu are marele merit de a fi *întemeietorul filologiei românești* moderne. Prin **Cuvente den bătrâni**, unde publică și analizează vechi texte românești, și prin **Etymologicum Magnum Romaniae**, operă concepută în proporții vaste pentru a ilustra bogăția de sensuri și frumusețea limbii noastre, pe care autorul n-a reușit, din nefericire, să o ducă mai departe de litera B, Hasdeu fixează exigențele științifice ale acestei discipline și îi conferă o largă deschidere de orizont a investigației.

Mai trebuie spus că, dincolo de a fi un dicționar academic al limbii române, **Etymologicum Magnum Romaniae** (1886 – 1893) e o „enciclopedie a traiului”, un „întreg trecut și prezent” al poporului, e un veritabil tezaur de cunoștințe lingvistice, filologice, folclorice, istorice, literare.

Ca *istoric*, structura romantică a artistului, ce însoțește mereu omul de știință, l-a condus pe Hasdeu către subiecte de excepție, cum este cazul monografiei **Ioan Vodă cel Cumplit** în care evocă unul dintre cele mai dramatice destine din trecutul nostru. Sub titlul **Istoria critică a românilor**, publică o amplă sinteză a istoriei și civilizației române. Lucrarea (neterminată), de o erudiție excepțională, de mare importanță pentru istoriografia românească, pune în valoare, pe lângă spiritul științific al autorului întemeiat pe o imensă documentație, și înclinațiile lui literare rezultate din originala prezentare a datelor științifice, ceea ce l-a făcut pe G. Călinescu să afirme că „dă în ordinea intelectului aceleași emoții epice ca și **Contele de Monte Cristo**”.

Cantitativ, opera propriu-zis *beletristică* a lui Hasdeu, ocupă un spațiu mai redus, dar nu mai puțin important pentru că relevă aceeași concepție „magică” și aparține aceluiași spirit arzător, nu o dată polemic și sarcastic. Fără a realiza mari creații poetice, volumele **Poesie** (1873) și **Sarcasm și ideal** (1897) aduc o notă personală și, ca și în alte domenii, Hasdeu intuește și prefigurează elemente poetice care se vor generaliza ulterior. Scrie o poezie dură, „neagră”, „de granit”, „mișcată de teroare și palpând de ură” cum rezultă din **Viersul**. Prin înclinația spre macabru, spre sumbru, prin viziunea grotescă, terifiantă (ca în **Odă la ciocoi**, **Complotul bubei**) se apropie de Macedonski și Arghezi, anticipând estetica urâtului.

Hasdeu s-a făcut remarcat, stârnind o reacție violentă în epocă chiar de la momentul apariției, prin nuvela **Duduca Mamuca**, republicată ulterior cu unele modificări sub titlul **Micuța**. Pe un fond autobiografic, nuvela construiește un personaj central conturat cu o excelentă acuitate a observației și care reflectă o serie din trăsăturile „eroului damnat” de sorginte romantică, autoexilat sufletește dintr-o societate ce nu-i este pe măsură. Nuvela dovedește și astăzi o încântătoare modernitate. A încercat și un roman istoric – **Ursita** – în care, pe baza documentației științifice, construiește fabulația utilizând motivul baladei haiducești **Mihu Copilul**, dar nu a publicat decât primul episod.

Continuare în pagina 6

ATELIERS DE LECTURE ET D'ÉCRITUER

Comme chaque année, le Bureau International de la Jeunesse de Belgique a proposé aux jeunes écrivains de faire part de leurs expériences et de leurs capacités imaginatives dans le cadre d'une compétition tout à fait équitable. Le thème en a été fantastique, cette fois-ci: tous les candidats ont eu à rédiger un texte en prose, la longueur correspondant à leur catégorie d'âge (5 ou 10 pages). Le jury, composé exclusivement de jeunes, va décider à qui accorder la suprématie. Voilà des fragments des deux récits déjà confirmés, mais pas encore primés, par les amis belges.

Prof. Paula Petrea

**CAROLINE ET LA MAISON
MYSTÉRIEUSE**

Un matin du printemps de l'année 1966, le 16 mars plus exactement, un jeune homme âgé de 19 ans, de petite taille et à l'aspect plutôt frêle, se hâtait pour arriver à l'école. André Lepetit tel était son nom, peut-être était-ce le mien! devait parcourir encore trois ruelles jusqu'à la route principale d'où il allait prendre l'autobus. Dans la station, il rencontra deux de ses collègues, Marius et Gabriel. Ceux-ci ne discutaient pas, comme d'habitude, de leurs devoirs ou des dernières nouvelles sportives. André fut surpris de les entendre parler d'une maison déserte qui se trouvait sur la 3e rue et qu'ils venaient de côtoyer.

La vue de cette demeure fut pour Marius une occasion de se souvenir, d'une manière assez douloureuse, de son frère. Celui-ci s'était accoutumé, il y avait déjà 7 ans, à passer sur la 3e rue devant la maison no. 7, puisqu'il y avait une vieille dame et surtout, avec elle, certains jours, une demoiselle, probablement sa petite-fille. Il ne l'avait jamais su! Mais tout ce qu'il voulait connaître sur la jeune fille le concernait directement. Oui, vous l'avez deviné, il était tombé amoureux d'elle. Sa raison d'exister était devenue cette fille dont il rêvait jour et nuit. L'amour intense et les visites quasi-religieusement accomplies le rendirent presque malade. Sa famille ne s'en aperçut que lorsqu'il était trop tard, c'est-à-dire le 16 mars 1959. Ce fut alors qu'ils durent constater, stupéfaits, que leur garçon aîné était introuvable. Il ne s'en était pas allé à l'école, il n'était pas chez sa tante ni devant la maison de sa bien-aimée. (...)

Je fis encore un pas, je me penchai afin de mieux pouvoir saisir la clé. En me relevant, je constatai avec stupeur que la porte n'existait plus, les murs se teintèrent de rouge, comme s'ils brûlaient. Terrifié par ce paysage quasi-infernal, je m'évertuai à remonter. Ce fut en vain! Les escaliers se muèrent en un toboggan qui paraissait mener au centre de la terre. La glissade fut ahurissante... Au terme de mon voyage, je fus accueilli par deux filles, costumées en diabolines. Elles étaient d'une beauté glaciale, mais insidieuse. (...)

Robu Diana, la XIe D

LA FLEUR NOMMÉE ESPÉRANCE

En passant par les montagnes et les vaux, en traversant des océans entiers, des mers calmes et des lacs, en regardant sur les levants et les couchers du soleil, en écoutant les sons produits par les vagues se brisant sur les rivages froids, en sentant l'amour et la liberté, on peut rencontrer une région éloignée, un paradis du monde qui se trouve à la frontière du créé et de l'incrélé, du réel et du fantastique, une région nommée Lesotho.

Ici, dans cette région éloignée vivait autrefois une famille. La mère, le père et l'enfant. C'était trois âmes... Trois âmes qui donnaient à tous ceux qu'ils rencontraient du bonheur et de la joie, trois âmes unies devant le bien et le mal. C'est ainsi que vivaient autrefois Kimura, Mahavira et leur garçon du nom de Mauri (...)

Le lendemain matin, Mahavira décida de montrer à son fils les secrets d'un homme véritable. (...) Une brume épaisse envahit les arbres et les buissons et rendit opaque tout le reste. La terre commença à trembler et à s'émietter en milliers de fragments qui allaient tout absorber. Un bruit bizarre venait des profondeurs ; c'était comme une armée de gens qui prononçaient une litanie en invoquant le nom de Mahavira. Mauri regardait impuissant comme la brume engloutissait son père ; ce qui le frappait était le fait que celui-ci ne faisait rien pour se sauver. Au bout de quelques instants son père fut absorbé par le gouffre, sans dire un mot. Mauri fit un effort pour l'appeler, mais ses paroles se dissipèrent dans le vent. Ses mains et ses pieds étaient paralysés par une force inconnue. Il se mit à sangloter et à trembler de frayeur.

Le Mal avait brisé le pacte conclu avec Mahavira et il désirait à présent prendre l'âme de Kimura (...) Les nuages et la voix s'envolèrent, mais la malédiction persistait. La peau de sa mère se refroidit et son souffle devint de plus en plus lourd. Des jours et des nuits passèrent sans rien améliorer à l'état de Kimura. Une nuit, il songea que le sorcier de son enfance l'appelait de sa douce voix : «Mauri... Mauri....» Il trônait sur un nuage, une fleur d'une beauté extraordinaire à la main. «Mauri, l'amour envers ta mère est immense. Tu es le seul qui puisse la sauver. Va jusqu'au sommet de la Montagne du Scorpion. Là, tu trouveras deux rochers, le premier représentant la porte de l'Enfer, le second la porte du Paradis. Si tu choisis le rocher juste, tu vas mettre le pied dans le Paradis et tu vas y découvrir La Fleur nommée ESPÉRANCE(...)

Quelques années après ces événements, Mauri devint le Disciple du Sorcier et il eut pour mission d'aider tous les enfants qui lui demandaient secours. Personne ne peut savoir s'il a réussi à sauver sa mère. Qu'en pensez-vous ????

Ivan Ioana-Maria, la XIe D

GORUNULE DIN MARGINE DE CODRU

Negăm că ne dăm seama, dar acesta este crudul adevăr. Ne lăsăm conduși de interese meschine, concepții și principii uneori eronate. Gândurile și sentimentele ne sunt dirijate de către cei din exterior, ajungând să devenim marionete de teatru care joacă o piesă. Această piesă se numește VIAȚA. Credem că știm totul despre ea, dar pe parcurs ne dăm seama că ne înșelăm amarnic. Pe ochi ni se așterne o pânză deasă de liniște falsă și trecem prin viață ezitând a privi mai adânc, a privi mai departe de acest cerc în care ne învârtim neîncetat. Suntem cupriși de un val de visare din care refuzăm să ne trezim, ne îmbătăm cu iluzii și trăim în vise. Credem că ne pasă de ce se întâmplă în jurul nostru, dar adevărul e că ținem ochii strâns închiși pentru a nu ne înfricoșa de ce am putea vedea atunci când îi vom deschide. Viața e ca o ființă stranie cu două fețe. Când ne trezim privind fața ei cea luminoasă, totul în jurul nostru ne ademenește, dar doar aparent, sentimente curate și profunde ne circulă în corp pentru a-și găsi fiecare locul. Inima și ochii ni se îndreaptă către viitorul care pare a străluci. Însă, când ajungem să-i descoperim și cealaltă față, ne simțim izbiți fără milă de valurile reci și aspre ale durerii.

Din nefericire, am privit fără să vreau fața neagră a vieții. Am surprins-o luându-mi ceva care credeam până atunci cămi aparține. Apoi m-a secăt de puteri și m-a lăsat singură ca o insulă abandonată în mijlocul oceanului fără trecut și, cu siguranță, fără viitor.

Mi-am ridicat privirea, dar nu am văzut decât o tristețe cumplită. Am lăsat privirea să-mi cadă din nou spre pământ și m-am cufundat pentru o vreme îmi propria-mi nefericire. Am început să alunec într-un punct în care credeam că nici o voce omenească nu mai poate ajunge.

La un moment dat am auzit cum cineva mă strigă. Nu aveam putere nici măcar să realizez că eram chemată. O forță necunoscută m-a ridicat în picioare și mă trăgea spre acea voce. Pașii îmi erau îndrumați spre singurul loc unde puteam găsi un refugiu.

M-am trezit rezemată de un buștean. Am ridicat ochii și în fața mea stătea impunător ca un stăpân un gorun. Mi s-a părut lipsit de griji, ferit de necazuri și scutit de durere. Era nedrept ca numai eu să sufăr și, în acel moment, o lacrimă amară ce părea să spună povestea vieții mele, îmi străbătu obrazul.

Mi-am întors capul în altă parte, deoarece nu suportam să văd cum altcineva scăpase să vadă fața întunecată a vieții. Ramurile invidiei se înfiripase adânc în inima mea.

Gorunul mi-a citit sufletul ca o carte văzând că tot ce rămăsese în el era numai acel sentiment pe care mereu îl detestasem. Și-a scuturat deodată revoltat trunchiul și rădăcinile făcând ca totul să tremure. În urechi îmi vibra un zgomot ca aripile unei păsări speriate. Poate că era inima mea, nu știu.

Am simțit cum frica mă cuprinde iar. Mi-era teamă să nu cad din nou într-o altă capcană a durerii. Tot trupul mi se încordase. Speram în acest fel să nu mai simt atât de profund loviturile durerii. Însă gorunul nu mi-a făcut nici un rău și nici nu cred că ar fi vrut să-mi facă. S-a îndreptat către mine și mi-a fixat privirea.

- Ce te face să crezi că ești singura care suferă? Crezi că eu nu am suferit deloc sau nu sufăr chiar și în acest moment? Îmi spuse gorunul.

M-am uitat puțin în jurul meu. Vedeam numai copaci și flori de toate culorile ce se scăldau în razele călduroase ale soarelui, animăluțe ce fugeau fericite căutând mâncare. Cum putea oare vreunul dintre ei să sufere? Mai ales gorunul!

- Ești înconjurat de o mulțime de ființe aici. Nu ai rămas singur ca mine! am spus eu.

- Cum trec pe lângă tine persoane pe care nu le cunoști, așa trec și pe lângă mine ființe care nu îmi știu și nu îmi pot înțelege suferința.

Încearcă să privești dincolo de aparențe. În spatele staturii mele impunătoare se află un biet gorun care a luptat împotriva loviturilor pe care viața i le-a trimis.

Continuare în pagina 9

DESPĂRTIRE

YOU ARE

PAINTING

În eternul nopții reci, te pierzi ușor, tăcută
Și părul tău ca smoala curge violet.
Se-ntipărește-n minte privirea ta confuză
Inima parcă-mi bate, din ce în ce mai lent.

De ce mă osândesc amintirile cu tine?
De ce nu pot fi eu, când tu aici nu ești?
Am fost și eu odată, dar am trăit prin tine
O dragoste, idilă de povești.

Nu pot să mai continui, aici mi-a fost sfârșitul
Adu-ți aminte, eu pe tine te-am iubit,
Dar pân' la urmă sper, să ne-ntâlnim odată
Pe-o monotonă bancă, sau poate-n infinit.

If there's one face I want to see
So beautiful, so true
One smile that makes a difference
To everything I do

If there's one touch I long to feel
One voice I long to hear
Whenever I am happy
Or just in need of someone near

If there's one joy, one love
From which I never want to part
It's you, my very special love
My world, my life, my heart.

Your lips, your eyes, your soul
Are like a work of art, but
The most creative thing of all
Is your beloved heart.

You are a painting
No colour could express
The beauty deep inside you
A rainbow, nothing less.

So here I am, an artist
Inspiration beyond belief.
In capturing your beauty
I'd have to be a thief.

Alexandru Baston
Clasa a XII a D

Am văzut cum trimișii acesteia, fără suflet, mi-au doborât rând pe rând fiecare prieten. Din cauză că ai privit numai la suprafață nu ai realizat faptul că eu sunt singurul gorun de aici. Cu mulți ani în urmă, erau mulți ca mine. Trăiam fericiți și în armonie, până când oamenii, neputând accepta fericirea altora, au început să ne distrugă. Nu-ti poți închipui durerea pe care am simțit-o în momentul în care vedeam cum familia mea cădea fără suflare la pământ, iar eu ... nu puteam face nimic. Aș fi vru să mă aplec să îi dobor, să-i spulber pe oameni, dar nu am putut.

Tot ce puteam face era să oftez și să-mi aștept rândul. Deseori mă încerca un suspin înăbușit pe care nu-l puteam elibera deoarece aș fi putut atrage atenția. Să fi văzut chipul oamenilor atunci când tăiau ceilalți goruni. Un râs demonic purtau, iar în ochii lor se vedea foc. Călcău cu ură iarba ce abia răsărise și uneori, mai trist, omorau sub ochii mei câte un animal nevinovat. Pentru ce toate astea? Uite o întrebare la care nu am găsit răspuns și care și azi îmi mai circulă prin gând făcând ravagii în sufletul meu.

Acum chiar crezi că ești singura care suferă?

Aceea fusese clipa în care toate vocile îndurerate dinăuntrul meu tăcuseră. Nu mai puteam spune nimic. Trăgându-și aer în piept, gorunul începu din nou a-mi vorbi.

- Și nu numai noi doi suferim. Fiecare dintre ceilalți: copaci, flori, animale au pierdut pe cineva drag.

Oamenii au continuat și continuă și acum să ne distrugă. Nu va trece mult timp până când voi cădea și eu la pământ. Momentul în care voi simți toporul ascuțit răbindu-mi trunchiul, se apropie din ce în ce mai mult. Un lucru știu sigur, un lucru pe care ar trebui să-l știi și tu. De fiecare dată când o suliță a durerii îmi va străpunge inima, nu o voi lăsa acolo să mă termine, ci o voi scoate și voi privi mai departe. O altă suliță îmi va străpunge inima și iar o voi scoate.

Încearcă să-ți aduni forțele, să îți umpli sufletul cu sentimente curate și să mergi mai departe. Un singur lucru, te rog ...

Chiar dacă viața îți trimite ură tu încearcă să dăruiești iubire, să îi ocrotești pe cei dragi și pe cei ce te înconjoară. Acești oameni, care ne distrug acum, nu realizează la ce pericole se expun ei înșiși sau pe ceilalți, dar vor vedea mai târziu...

Nimic nu e întâmplător... În acel moment o fâșie de lumină strălucitoare pătrunse în sufletul meu. Era picătura de speranță ce mă îndruma să merg mai departe. Am reușit să mă ridic și să pornesc din nou pe drumul vieții hotărâtă să înfrunt orice piedică.

Datorită naturii care m-a ocrotit și m-a îmbărbătat, am putut merge mai departe. Doar datorită ei

Ivan Ioana, clasa a XI a D

PERSONAJUL LITERAR. CREAREA GOLEMULUI

În oglinda religiilor lumii, omul este făcut de divinitate din elemente concrete și spirituale (țărână și suflet). În mentalitatea creștină și, implicit, în cea iudaică lumea ar fi fost făcută prin puterea **cuvântului** în 6 zile.

Moartea inseamnă, pentru bunul creștin, o ieșire a sufletului din trupul de lut pentru a porni într-o călătorie spre Creatorul lui. Neputința de a înțelege moartea marea limită a omului și nevoia de a o depăși prin anularea ei l-au determinat pe omul din toate timpurile să fie tentat de posibilitatea reversibilității ei, de aducerea sufletului în trupul inert.

Omul, „făcut după chipul și asemănarea” lui Dumnezeu, a încercat depășirea statutului de „chip de lut” erijându-se în postura de creator, nu din dorința demonică de a-și desființa stăpânul, ci din nevoia de a salva și de a se salva. Omul e conștient de asemănarea cu Dumnezeu (prin instinctul creator) așa cum e conștient și de neputința de identificare cu Acesta (omul nu este perfect și nu va putea fi, deși apropierea de perfecțiunea divină îl ispitește mereu).

Ritualurile omului în încercarea de apropiere și de comunicare cu divinitatea, ritualuri care presupuneau adesea imități ale acțiunilor divine săvârșite în timpuri primordiale, erau mai degrabă încercări de aducere a sacrului în profan, decât ridicări individuale spre sacru. La nivelul experienței interioare, individuale, omul a încercat mereu să se purifice și să se înalțe prin conduită respectând și imitând anumite modele comportamentale, care să-l îndreptățească să se numească „după chipul și asemănarea” Dumnezeului lui.

Ideea unui „imitatio dei” necesar înălțării l-a tentat pe om încă din antichitate. Mitologia greacă ne vorbește despre un sculptor talentat pe nume Pygmalion care reușește să creeze o statuie ce reprezenta o femeie care părea vie și care era atât de frumoasă încât acesta se îndrăgostește de ea. Creația lui era aproape perfectă, singurul cusur era acela că îi lipsea sufletul, însă zeița Afrodita, înduioșată de iubirea și suferința lui Pygmalion, însuflețește statuia.

Rugăciunea este o dovada sine-qua-non a puterii cuvântului în ritualurile creștine, liturgice, prin care credinciosul ajunge la împărtășirea cu trupul Mântuitorului. De fapt, rugăciunile și incantațiile sunt extrem de importante, atât prin conținutul lor cât și prin pronunțarea lor, în toate religiile și în toate manifestările oculte ale lumii.

Preocuparea pentru crearea omului artificial obținută prin puterea cuvântului este întâlnită și în științele oculte ebraice odată cu apariția

Cabalei la sfârșitul secolului al XII-lea. *Sefer lețira* (*Cartea Creației*) este un text ezoteric din *Cabala* ce oferă practici de obținere a Golemului omul artificial. Iată definiția dată de Enciclopedia Iudaică: „*Golemul este o creatură sau mai degrabă o ființă umană, fabricată artificial printr-un procedeu magic folosind sfintele Nume ale lui Dumnezeu. Concepția conform căreia ar fi posibilă crearea de ființe vii în acest fel este larg răspândită în doctrinele magice ale multor popoare. Exemplul cel mai cunoscut este cel al idolilor și imaginilor cărora strămoșii le-au conferit darul vorbirii. La greci și la arabi, aceste activități sunt uneori puse în legătură cu speculațiile astrologice, constând în captarea spiritualității stelelor și insuflarea acestora ființelor pământene. În iudaism încă, dezvoltarea ideii de Golem este independentă de astrologie, fiind legată de exegeza magică a *Sefer lețira* și de concepțiile care admit puterea creatoare a limbajului și a literelor.*” (vol VII, p.351) Materia primă cel mai des utilizată era argila combinată cu apă rezultând un lut din care se modela o figurină. Aceasta era animată prin pronunțarea unor combinații de litere din Numele Divin ce cuprindea toate cele 22 de litere ale alfabetului ebraic. Legătura dintre grupurile de litere, pronunțarea și ordinea rostirii lor era foarte importantă, o eventuală greșeală putând duce la distrugerea Golemului sau la suferința recitatorului. Creația omului era imperfectă totuși pentru că Golemul era o ființă lipsită de autonomie și adesea mută. Tăcerea Golemului a fost interpretată nu numai ca o incapacitate a omului de a crea o ființă vorbitoare altfel decât prin metode naturale, biologice, ci mai ales o neputință de a crea o ființă rațională. Golemul rămânea doar un executant fidel ca într-un teatru de păpuși.

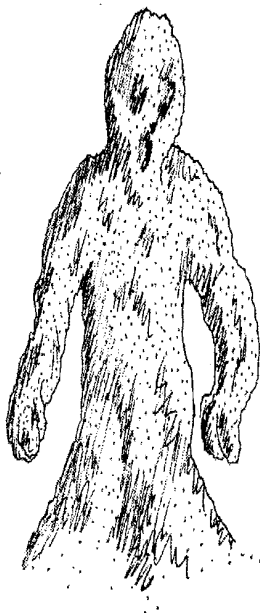
Dorința ancestrală a omului de a se asemăna tot mai mult cu Dumnezeu, prin puterea de a crea prin cuvânt și nu numai, se extinde la toate domeniile existenței, de la practică la literatură, de la real la imaginar, astfel încât se poate vorbi de un *fenomen Golem* ce continuă să se manifeste și azi (informatica, cibernetica și, mai nou, clonarea sunt metode moderne de obținere a unui Golem)

Frankenstein este personajul din romanul gotic scris de Mary Shelley, care întruchipează, poate cel mai bine, atât dorința omului de a crea alt om, cât și eșecul.

În opera *Faust* de Goethe, discipolul lui Faust, Wagner, reușește să creeze un om artificial, pe Homunculus, un antropoid imperfect și sortit pieririi.

În romanul *Golem*, al lui Gustav Meyrink, personajul principal este un monstru din lut, creat de rabinul Loew, pentru a proteja de persecuții cartierul evreiesc din Praga.

Continuare pagina 11

În literatură, rezultatul *fenomenului Golem* se vede în straduințele scriitorului de a realiza un personaj cât mai aproape de omul real. Golemul artistic este omul artificial, imperfect, care trăiește în limitele universului imaginar, fără autonomie căci acționează în funcție de voința autorului. Personajul, **niciodată persoană**, „trăiește” la nivel mental în timpul imaginării de către autor sau cititor. Destinul său este fix și relevat, nimic în plus nu se ascunde dincolo de puterea semantică a cuvântului care l-a construit. Și pentru că universul imaginar, care este fals, este permis în jocul receptării operei, personajul, spre deosebire de Golemul obținut prin mijloace oculte, poate să transmită ceea ce vrea autorul să ne transmită sau chiar să simtă ceea ce simte acesta. Deși un fals, personajul devine de-a lungul secolelor tot mai complex, tot mai aproape de omul real, atât de complex încât cititorul poate crede, chiar și pentru scurt timp, într-o utopie. Dorința de a obține personajul perfect, prin imposibilitatea împlinirii ei, a dus, probabil la evoluția nuvelei și a romanului (două specii în care personajul are rol fundamental) și, implicit, la progresul literaturii.

Literatura se bazează adesea pe minciună sau pe un adevăr distorsionat. Textul beletristic este numit ficțional. Însă dincolo de acest noian de ficțiuni există ceva adevărat și etern, de o importanță extremă, ceva de care uităm atunci când ne înfruptăm cu cuvântul literaturii. Trebuie să ne întoarcem iar la OM și la condiția lui din toate timpurile, aceea de **ființă care are nevoie de sublim**. Valoarea literaturii nu rezultă din mimesisul, ci din catharsisul ei.

Prof. Mihaela Ciobanu

Glasul lumii necuvântătoare

Suntem purtătorii unui suflet uscat din cauza atâtor dureri, ai unor ochi obosiți, lipsiți de viața și de strălucire, a unor gânduri pline de concepții meschine. Încercăm să privim mai departe de ceea ce vedem, de ceea ce ne înconjoară, alergăm neobosiți spre perfecțiune, spre absolut, dar nu reușim decât să ne împiedicăm de mii de obstacole, unele fiind chiar propriile noastre limite, propriile noastre idei fixe care ni se par a fi corecte și pline de înțelepciune. Ne supăram pentru că în fuga noastră nu găsim nici o explicație la toate întrebările pe care ni le punem și din acel moment pedestalurile ce susțin visele noastre încep a se sfărma, idealurile se spulberă iar noi cădem într-un întuneric asemenea unei găuri negre fără sfârșit și fără scăpare, neputincioși de a ne împotrivi. Ne regăsim într-o amețeală totală. Nu mai percepem nici un sunet ci doar privim în depărtare fără a fi capabili însă de a observa ceva. În capul nostru răsună doar glasul problemelor care cer desperate rezolvarea, glasul oamenilor care trag de noi asemenea unor câini înfomețați care își sfâșie prada. Acesta este omul modern.

Ce îmbinare magică de litere timide te-ar putea defini pe tine, cel care te regăsești într-o lume moartă ??? Până și literele te disprețuiesc și nu vor a se alinia pentru a te numi de frica de a nu-și pierde și ele frumusețea și expresivitatea înțelesurilor lor.

Din când în când, îți dai seama că trăiești într-o lume fără cer, fără copaci și grădini, fără ape, pajiști și nori. Ai uitat misterul adânc al nopții, răcorile amurgului, splendoarea după-amiezilor. Nu mai vezi păsărelele, nu mai simți mirosul prăfos și umed al furtunilor din toiuș verii, nu mai percepi miracolul ploii, al stelelor și al fenomenelor naturii.

Nu mai privești în sus, nu mai ai organ pentru parfumuri și adieri. Foșnetul frunzelor uscate, sunetul indescifrabil al serii, iarba, pădurea, orizontul turbure al câmpiilor, măreția munților nu mai fac parte din peisajul tău cotidian, omule modern, din echilibrul vieții tale lăuntrice. Nu mai ai timp pentru prietenie, nici pentru a zâmbi sau a asculta pe altcineva.

Îți începi ziua disprețuind corupția, falsa demagogie, nedreptatea care te zbuciumă de fiecare dată când o întâlnești, critici politicienii și oamenii cudefecte, fără însă a te vedea pe tine însuși. Abia dacă mai înregistrezi, în fuga ta zilnică, inocența unui surâs, a unei priviri, afecțiunea desprinsă dintr-o vorbă șoptită, dintr-o simplă strângere de mână. Te miști, de dimineața până seara, într-un univers artificial, strâmt și agitat fără ca măcar să încerci a-ți da seama de aceasta. Rareori o fâșie de lumină cade asupra gândurilor tale, luminându-te. Abia atunci privești în urmă spre trecut și îți dai seama câte ai pierdut. Doar atunci încerci să repari ceva din daunele provocate de greșelile tale. Uneori însă e prea târziu... Îți îndrepti cu greu privirea și pasul spre singurul loc care te mai poate elibera din mâna nepăsării, a urii și indiferenței singurul loc care îți poate oferi refugiu, un loc la care nu te-ai fi gândit niciodată... natura. Te confrunți cu propriile tale puteri și idei pentru a-ți elibera sufletul din acest cerc strâmt al ignoranței și deșertăciunilor. Aluneci spre o lume a cărei frumusețe ti-o poți doar imagina deoarece mintea în contemplare cu inima ta sunt neputincioase de a mai reprezenta ceea ce este cu adevărat frumos.

Continuare în pag. 14

„Eminescu” primul în Europa

Printre preocupările care îi animă pe elevii „eminescieni” se numără și acelea legate de recenta aderare a țării noastre la Comunitatea Europeană și de perspectiva de a deveni cetățeni europeni (cu drepturi, dar și cu obligații pe măsură). Astfel, pe parcursul primului semestru al anului școlar în curs, liceul nostru s-a numărat printre cele 7 licee băcăuane pe care Asociația Pro Democrația le-a dorit partenere în cadrul proiectului „Avantajele integrării României în Uniunea Europeană”. Activitățile proiectului, care au făcut de fiecare dată ca amfiteatrul liceului să pară neîncăpător, au fost variate și educative: un chestionar de evaluare inițială, prin care am aflat ce știm că nu știm despre U.E., apoi o dezbatere între elevi ai liceului și membri ai Pro Democrația, în care am discutat despre principalele momente din istoria U.E., despre cele mai importante instituții comunitare și simboluri europene, despre țările din zona euro, despre costurile suportate de România în perioada de pre- și postaderare și, bineînțeles, despre avantajele pe care ni le aduce acest proces îndelungat și destul de controversat. A urmat seminarul de formare desfășurat în 4-5 noiembrie 2006 la Slănic-Moldova, de unde prof. Mihaela Mazilu ne-a împărtășit cele mai interesante și aprige subiecte de discuție care i-au preocupat pe participanți. În fine, în decembrie a urmat al doilea chestionar, cel de evaluare finală, ce avea să-i desemneze pe cei mai buni 5 elevi finaliști de la

„EMINESCU” ȘI FRANCOFONIA

În luna lui mărtisor a fiecărui an, Liceul „Mihai Eminescu” consacră francofoniei cel puțin o săptămână de activități între 20-30 martie.

Respectând devisa de anul acesta - *Vivre ensemble, différents!* - tuturor elevilor din liceu li s-a oferit posibilitatea să-și afirme ori să-și dezvolte interesele, aptitudinile, talentele pe parcursul unei întregi suite de manifestări dintre cele mai diverse, pentru pregătirea cărora si-au unit eforturile atât profesorii de limba franceză, cât și colegii de alte specialități din liceu, dar și invitați ai altor instituții de învățământ sau de cultură din Bacău.

Astfel, la ediția din acest an, îndrăgostiții de arte plastice au putut admira «*La Tour Eiffel, côté bête, côté belle*» grație expoziției de desene cu acest titlu, cei interesați de specificul țărilor francofone au avut posibilitatea să meargă într-o călătorie imaginară prin orașele și tradițiile francofone urmărind expoziția ce le-a fost dedicată. Cei ce iubesc spiritul de competiție nu au pierdut, ocazia de a se întrece în concursuri variate: test de cultură generală despre civilizația francofonă, concurs de slide-show-uri, create și prezentate pe videoproiector de elevii clasei a XII-a E, sport (reeditarea finalei Franța-Brazilia a Cupei Mondiale-1998 la fotbal, unde s-au întrecut echipele claselor a X-a C și a XI-a A).

ORIZONTURI NOI

fiecare din cele 7 licee partenere. Acestora li s-a dat întâlnire pe 16 decembrie în incinta Liceului „Mihai Eminescu”, care a găzduit concursul final intitulat „Cine ajunge primul în Europa?”, concurs dotat cu premii în bani, cărți și dulciuri.

La ora stabilită, participanții au intrat în sălile de concurs, iar primii pași către U.E. s-au făcut pe... acorduri muzicale tradiționale care răsunau duos de la stația de radio a liceului, fapt ce a confirmat devisa „Unitate în diversitate”. În așteptarea foilor cu subiecte, concurenții tresătau de nerăbdare, schimbau replici și încurajări. O dată sosite fișele de concurs, participanții s-au grăbit să rezolve subiectele, iar în sală s-a așternut o liniște mormântală, întreruptă doar de scurtele indicații ale profesorilor. După predarea foilor, a urmat o oră de pauză, răgaz pentru profesori să corecteze, iar pentru concurenți să spere. Emoții și încordare, iată coordonatele acestui moment înainte de anunțarea câștigătorilor. Și în sfârșit a sosit clipa mult așteptată: premiul I Hanganu Bogdan din „Eminescu”, premiul al II-lea Bucă Șerban din „Eminescu”, premiul al III-lea Duma Anca din „Eminescu” și 3 mențiuni, din care una obținută de Tomozei Răzvan tot din „Eminescu”. Aplauze, strângeri de mână, zâmbete, felicitări: un adevărat moment festiv.

Chipuri fericite, chipuri uimite, chipuri simulând indiferența ieșeau din sală... Aceleași stări pe care românii le-au încercat probabil și în ziua de 1 ianuarie 2007, când au devenit cetățeni europeni...

Hanganu Bogdan, XII B
Duma Anca, XII E
Tomozei Răzvan, XI C

Elevii clasei a IX-a B au avut inițiativa de a realiza și administra câtorva trecători băcăuani un chestionar stradal cu 5 întrebări privitoare la semnificația termenului de „francofonie” și la manifestările prilejuite de acest eveniment în diverse colțuri ale lumii.

Întrucât liceul nostru a desfășurat de curând o serie de activități în cadrul cunoscutei campanii „Liceul tău antidrog”, elevii clasei a X-a A au răspuns propunerii de a realiza o expoziție de afișe cu titlul „*Le lycée sans tabac*”.

Printre evenimentele cele mai (de)gustate la propriu și la figurat de către elevi, a fost desigur (ca și anul trecut) atelierul de bucătărie franțuzească organizat în cantina liceului. Participanții la acest inedit atelier au putut prepara și gusta din celebrele „*crêpes bretonnes*”.

Câștigătorii tuturor concursurilor au fost recompensați cu diplome, cărți și cadouri în cadrul unei festivități de premiere «asezonată» cu audiții de muzică „*tendance*”, precum și o scenetă din teatrul absurdului desprinsă din piesa „*En attendant Godot*” a lui Samuel Beckett, interpretată cu multă pasiune de elevii ai clasei a XII-a B.

Prof. Mihaela Mazilu

Noutăți științifice

Astrofizica un front avansat al fizicii

Astrofizica este partea din astronomie care studiază structura, proprietățile fizice și compoziția chimică a obiectelor cosmice, precum și procesele fizice ce se produc în cosmos. În cadrul astronomiei, ea este ramura care s-a dezvoltat cel mai recent.

Ea utilizează rezultate provenind și din alte ramuri ale astronomiei, cum sunt *astrometria* și *mecanica cerească*; aceste domenii furnizează cunoașterea cadrului și a condițiilor generale în care se produc fenomenele fizice din cosmos și de care aceasta trebuie să țină seama în aplicarea conceptelor fizice.

Fenomenele cosmice se produc pe o scară extrem de largă de densități și temperaturi, ceea ce supune cunoașterea fizică la întrebări esențiale. Așa cum în trecut, de exemplu, heliul a fost identificat în Soare înainte de a fi descoperit pe Pământ sau, de asemenea, studiul surselor de energie stelară a fost strâns legat de problemele energiei atomice, explicarea noilor descoperiri din cosmos (pulsari, quasari, radiogalaxii, radiația remanentă de corp negru) solicită efortul fizicii moderne în elucidarea unor fenomene ce nu se pot reproduce pe Pământ, în direcția înțelegerii condițiilor în stări de mare densitate sau de rarefiere. Astrofizica apare astfel nu numai ca o disciplină folosind curent analiza spectrală a radiației, fizica plasmei, fizica nucleului atomic și a particulelor elementare, ci și ca acel domeniu din cadrul fizicii care oferă perspectiva cea mai generală de aplicare a legilor.

Prin complexitatea și noutatea problemelor pe care le abordează, astrofizica reprezintă astăzi un front avansat al fizicii. Iar întrucât studiul fenomenelor la scară cosmică conduce la progresul *cosmologiei*, adică în cele din urmă la înțelegerea universului ca întreg, astrofizica apare ca o preocupare de mare importanță pentru formarea unei concepții științifice despre lume.

Este un fapt bine cunoscut că în cosmos materia este, în imensă proporție, concentrată în stele, pe care le definim în mod obișnuit ca acumulări de gaz incandescent, posedând o sursă de energie proprie și a căror masă nu poate depăși în principiu 100 de mase solare. O mare parte din astrofizică se ocupă de stele, reprezentând *astrofizica stelară*. Stelele sunt formațiuni constituente fundamentale ale materiei cosmice, studiul structurii și evoluției stelare formând un corp de cunoștințe bine constituit, devenit astăzi clasic. Fizica stelară își definește conceptele ținând seama de configurațiile și mediul în care se găsesc stelele. Reunite în roiuri, iar roiurile în galaxii, evoluând într-un spațiu în care există gaz și praf cosmic, stelele se formează, evoluează și dispar, fie utilizând, fie alimentând materia interstelară.

Studiul stelelor din punct de vedere al stării lor fizice se bazează aproape în întregime pe analiza radiației care vine de la ele, pe exploatarea datelor furnizate de spectro-fotometrie.

Radiația stelelor provine de la adâncimi diferite în stea, iar lumina venind de la o anumită adâncime suferă schimbări, pe măsură ce se propagă prin păturile superioare ale stelei. Straturile de materie situate destul de aproape de suprafața stelei pentru ca radiația lor

să nu fie absorbită în întregime în propagarea ei, adică să pătrundă direct în mediul interstelar constituie prin definiție *atmosfera stelară*. La stelele obișnuite grosimea atmosferei nu depășește câteva sutimi din raza lor. Studiul atmosferelor stelare trebuie să conducă, ținând seama de caracteristicile radiației observate, la stabilirea proprietăților fizice și chimice ale straturilor stelare care emit radiația și, invers, pe baza unor modele de structură a atmosferei, să obțină concordanța cu proprietățile reale. Straturile atmosferei din care provine radiația vizibilă cu spectru continuu poartă numele de *fotosferă*; care constituie baza atmosferei. Deasupra fotosferei, care la Soare are grosimea de ~ 300 Km, se află *cromosfera*, mai puțin densă dar mai groasă (la Soare ~ 10000 Km).

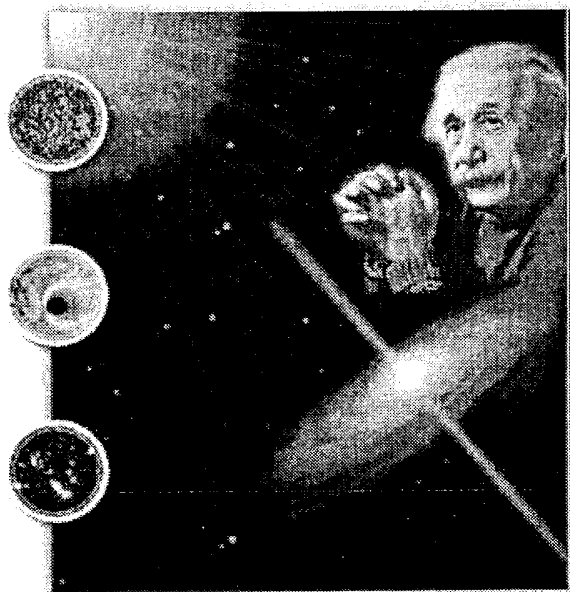
Din studiul structurii stelare face parte de asemenea stabilirea stării fizice și a compoziției chimice a *interiorului stelar*; aici interesează cu precădere modul de generare a energiei stelare. Energia gravitațională de contracție este sursa energiei stelare în absența reacțiilor termonucleare în stea, capabile să furnizeze cantități mari de energie. Modelele de interior stelar tratează steaua ca fiind împărțită de obicei în două regiuni, care se pot deosebi prin starea fizică și chiar prin compoziția chimică, precum și prin natura diferită a proceselor de transport energetic: *miezul stelar* și *învelișul stelar*. Regiunea centrală a stelei în care se produce de obicei procesul de combustie nucleară definește miezul stelar, dar și restul stelei (învelișul) poate contribui la energetica generală a acesteia, de exemplu prin contracție sau dilatare. Studiul interiorului este bazat în întregime pe deducerea parametrilor fizici caracteristici din comportarea generală a stelelor, iar verificarea modelelor de interior este mai degrabă indirectă, prin corelare cu aspectul și evoluția stelelor. Mărimi fundamentale folosite pentru construirea modelelor de interior stelar sunt luminozitatea L , masa M și raza R . Cele mai dificil de urmărit sunt fazele de formare și de sfârșit ale stelelor, cărora le sunt dedicate studii speciale teoretice și observaționale. Dacă norii de materie interstelară sunt mediul de formare a stelelor, atunci declanșarea condensării unui nor poate fi produsă fie de o explozie apropiată a unei supernove, fie de o

fluctuație gravitațională.

Continuare în pag.14 ORIZONTURI NOI

Obiecte stelare tinere sunt vizibile în infraroșu, înconjurate de norul de gaz și praf cosmic care le-a generat.

Timp de până la un milion de ani de la formare ele prezintă o emisie puternică de masă, care împrășteie norul. Dovada formării stelelor în acest mod o constituie observarea asocierii strânse dintre norii întunecați și unele obiecte stelare (stele masive Herbig, cu linii de emisie, stele mai puțin masive de tip T Tauri, cu linii spectrale de emisie neobișnuite, obiecte Herbig-Haro, cu aspect nebulos).

Capătul final al evoluției stelare constituie de asemenea o problemă importantă a astrofizicii: stadiile finale sunt reprezentate prin obiecte compacte, ca stelele pitice albe, la care miezul este deja solidificat, stelele neutronice, care se manifestă ca pulsari, și misterioasele găuri negre. Exploziile de supernovă ce se produc la stelele masive în decursul cărora luminozitatea stelei crește de 10^{10} ori și se eliberează în scurt timp 10^{43} J, sunt studiate cu telescoape optice, însă rămășițele lor, printre care pulsarii, sunt investigate în unde radio de joasă frecvență. În situația în care o stea compactă se formează într-un sistem binar, se studiază emisia acestuia de raze X de pe sateliți sau rachete.

Studiul structurii stelare nu poate include situațiile încă în curs de elucidare, cum ar fi: forma nesferică a stelei, fenomenul pierderii sau adăugării de masă, efectele rotației și ale câmpurilor magnetice etc. Cu atât mai mult înțelegerea fazelor finale de evoluție a stelelor cuprinde fenomene care depășesc cadrul stelar și implică relația stelelor cu mediul interstelar, studiul sistemelor ierarhic superioare (roiuri, galaxii) și angajează chiar răspunsuri la problemele cosmologice. Multitudinea fenomenelor observate în cosmos va impune descoperirea de noi legi fizice. Noi domenii deschise în astrofizică cum sunt astronomia radiațiilor X, gama și neutrinică aduc întrebări care vor genera noi cunoștințe în legătură cu viața stelelor. O garanție a succeselor teoriei fizice în abordarea cosmosului o va constitui ca și până în prezent tratarea fenomenelor pe baza tezei filozofice fundamentale care afirmă unitatea materială a lumii.

Profesor: Carmen Lukacs

Continuare din pag.11

. Totul e diferit de locurile pe care le frecventai tu. Imperiul acela verde și uriaș, plin de șoapte și de miresme, plin de semne și ademeniri îți pare puțin cunoscut. Oare așa sa fie? Faptul că te-ai desprins, cândva, din natura, lasă urme adânci. Ai ieșit dintr-un echilibru care ti-a fost hărăzit, dar pe care tu l-ai refuzat nepăsător. A plecat pe o bancă, privești agale spre griul timpului modern și simți mireasma pădurii ce te înconjoară. Freamătul ei lin te transpune într-un un repaus total care te deconectează de tot ceea ce este omenesc. Încetșor, cuvintele din lumea lor încep să se audă ca o șoaptă, glasul pădurii care îți circula prin trup îți trezește la viață sentimente uitate și îngropate de viața cotidiană. Deasupra ta, un adânc ocean de stele sclipește și stă să se prăbușească peste vegetația multicoloră ce, în neștire, zâmbește și se mișcă mlădios în vibrațiile prea fragilului vânt. Luna răsare în valurile adânc întunecate ale nopții. Împrejurul ei bulbi strălucitori și nemuritori înfloresc pe cer, dând un parfum abia simțit. Plutești pe sunetele petalelor din acel paradis ce-ți

coloreaza viziunea în felurite nuanțe. Pătrunzi în pădure..... Razele luminoase ale lunii se răsfrâng și aici, rușinos, printre crengile copacilor înalți ce par a gădila cu vârfurile lor înaltul cerului. Pietrele sclipeșc mirific asemenea unor bijuterii nemaivăzute ce împodobesc pământul și iarba umeda. În tăcerea nopții copacii par a se mișca și a vorbi între ei încercând a privi nepăsător la tine, tu spectator al acestui cadru, care la rândul tău ai privit cu indiferență natura, nu ai văzut în fata ochilor decât avuția materială înrădăcinată în idealuri trecătoare. Abia acum îți dai seama câte ai pierdut. O lacrimă amară îți străpunge nemiloasă obrazul rece și un sentiment de regret se cuibărește în inima ta care pare a se dezgheța. Ochii îți încep a se lumina iar pânza de întuneric ce îi acaparase dispăre alunecând ca o frunză vestejită. Începi să redevii omul care ai fost înainte, omul acela aflat în strânsă legătură cu natura, cu pădurile, cu creația lui Dumnezeu. Natura, dar mai ales pădurea, reprezintă o zonă de optimism și lumina, pe care dăca o ignorăm, peste noi pogoară însurarea, umbrele periculoase ale depresiei. Ea ne poate readuce la viața simplă și fericită, ne readuce la viața care cu adevărat merită trăită.

Ioana Ivan, 11 D

Contribuția evreilor la dezvoltarea limbii și a literaturii române

Intelectualii evrei și-au adus o contribuție însemnată la dezvoltarea științei românești, cu precădere, a lingvisticii și a filologiei. Unii au desfășurat activitatea ca profesori, alții sunt autori de studii, dicționare, manuale ș.a. Au abordat în operele lor aproape toate direcțiile de cercetare în domeniul limbii: filosofia limbajului (Al Graur, H. Wold, L. Wold, F. Hassan), semiotica (S. Marcus, P. Schveiger) etc. Au abordat în studiile lor, limbi clasice, slave, germanice, orientale, romanice și în special limba română (H. Tiktin, M. Gaster, L. Șăineanu, Al. Graur), unii dintre ei fiind întemeietori de discipline universitare: lingvistică generală (Al Graur), micenologie (I. Fischer), lingvistica matematică (S. Marcus), arabistică (Y. Goldenberg), sinologie (Toni Radian). Studiul limbii a fost abordat și din perspectivă interdisciplinară: logică (H. Wald), semiotică (S. Marcus, P. Schveiger), matematică (S. Marcus), patologie verbală (P. Schveiger).

Remarcăm evrei care au studiat folclorul românesc (M. Gaster, L. Șăineanu și I.A. Condrea).

Lucrările cu conținut lexicografic s-au concretizat în dicționare: Dicționarul explicativ, istoric și etimologic, (H. Tiktin), Dicționarul limbii literare și uzuale (L. Șăineanu).

Studiul domeniilor referitoare la limba și creația populară românească, este dovada cea mai profundă a interesului evreilor pentru cultura românească, fără să neglijeze propria cultură. Iată ce scria în 1887 L. Șăineanu în studiul „Încercare asupra semasiologiei limbii române.

Alexandru Graur

Studii istorice despre tranzițiunea sensurilor", despre importanța metaforei pentru precizarea caracterului național: „ Spiritul unei națiuni și caracterul limbii sale sunt într-o legătură din cele mai intime. Mai tot elementul caracteristic al unei limbi stă în metaforele cu care poporul a știut să îmbogățească tezaurul său intelectual. Într-însele putem surprinde adeseori momentele etice ale vieții naționale, ceea ce constituie fizionomia proprie a fiecărui popor. Și istoria poate puternic contribui întru precizarea elementelor etnice, dar în limbă, în metaforele Sale se pot găsi dovezile cele mai autentice. În acest focar al inteligenței sale se concentrează năzuințele, speranțele, apucăturile bune sau rele ale unei națiuni. Adeseori un singur cuvânt, o simplă formulă caracterizează geniul și misiunea unui popor. Formula de salutare a Evreilor, și a mai întregului Orient „Pace cu tine", nu denotă ea oare particularitatea popoarelor semitice, al căror ideal e pacea, seriozitatea, și solemnitatea vieții? Și cât de mult contrastează dânsa cu zilnica salutare a Grecilor, „Bucură-te", care zugrăvește atât de bine firea cea veselă și vioaie a poporului cel mai genial al vechimii...".

Am ales acest exemplu socotindu-l ilustrativ pentru înțelegerea de către autor a ceea ce este comun națiunilor și ce le deosebește.

Director,
Prof. Mihaela Dughiri

INVITAȚIE LA FRUMOS

Împovărați de griji, nemulțumiți de neîmpliniri, apăsați de gânduri, înnegurați sufletește așa ne trăim noi oamenii viața. Reproșăm (cui?) scurgerea vieții anost, fără bucurii, mereu dornici de altceva.

Suntem singurii vinovați de toate nejurile vieții noastre. Soluția? Să deschidem ochii sufletului și să privim în jur. Nu la oameni. La NATURĂ! Când ai admirat ultima dată perfecțiunea unei cochilii de melc, a unei flori sau frunze? Când ai vorbit ultima oară cu o floare?

Comparându-ne cu frumusețea, perfecțiunea și unicitatea naturii, avem de ce să fim nemulțumiți. Dar, nu trebuie să ne comparăm, trebuie să trăim în armonie cu EA, domnia sa NATURA.

Vreți să învățați să fiți sufletește plini de lumină și culoare?

Vreți să simțiți bucuria descoperirii frumosului din jurul nostru?

Vreți să pornim să explorăm locuri care pot fi o sursă de inspirație pentru un tablou, un măștișor, o felicitare sau doar un gând bun?

Atunci CLUBUL NATUR-ART este răspunsul.

Alătură-te nouă, și vom încerca să devenim mai buni, mai mulțumiți, mai liberi de griji și gânduri, mai luminoși sufletește, cunoscând, admirând, folosind NATURA.

Fiecare produs realizat în cadrul clubului va fi:

Natural

Autentic

Temperamental

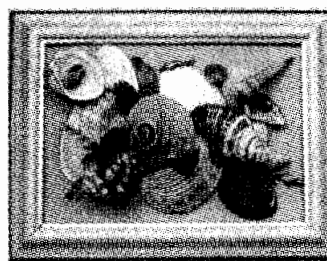
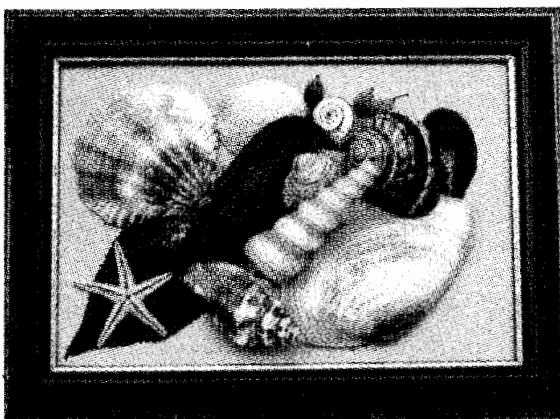
Unic

Remarcabil

Armonios

Rebel

Tonic

Prof: Gabriela Toma

